

Huh Hah

– Tolga Bař · 03 Haziran 2013

Huh

Sırtımda incir kesiği hissizlik
Gökyüzü sanrısında bir acı içiyorum
Yağmur damlaları değil
Zihnimde kuş yuvaları
Ağaçlardan düşen yavru serçeleri seçiyorum

Devşirme bir değirmen zaman
Durmadan dönüyor
Akıntıya karşı koyan bulanık zikrimle
Nehrin karşısına geçiyorum
Bütün yusufçuklar ağaçlarda yaprak gibi asılı
Gün batımlarında kristalleşmiş kanatları
Yıldız misali ağıyor renkler boşlukta
Gecenin gökkuşaağı cenazesi
E-babil kulelerinden asma bahçelerine düşüyorum
Zihnimde kuş yuvaları
Üşüyorum

Cenin tarlalarına yükseliyor güneş
Ayçiçekleri şafağa ibadette yarışıyor tebessümle
Yaşamın en başından koparılan suçluluk işliyor sanatını ruhuma
Galiba insana dönüşüyorum

Hah

Omzumdan silkeliyor paslı zincirleri cellat
Kollarım dostlarıma mahkûm, ayaklarım dostlarıma muhtaç
Sağım soluma zalim, solum sağıma çok aç
Gözkapaklarım titriyor
Kirpiklerim hiç değişmemiş doğumumdan bu yana
Ruhumda mor arınma ayetleri
Gözyaşlarımla düşen cennetleri seçiyorum

Dervişlerin içtiği suda bekliyor çöl kuyuları
Karanlıklar geçiyor karanlıkları
Tabanı delik ibriğe boş bakan ilimle seyrediyor
Ah içim, ah aydınlıklar
Susadığım kapıdan geçiyorum

Habil kayıp
Kible sanki yüz çevirmiş, küsmüş ruhuma Kâbil'e dönüşüyorum
Varlığım fişlenmiş, yokluğum da afişe edilmiş
Yüzümde babamın hiçliği, annemin avuçları soğuk
Zihnimde kuş yuvaları
Hayata düşen ölü bir serçeyim Tanrının nazarında
Üşüyorum

Huh

Bu topraksız koku benim
Kemik seslerim seyyah şıpır şıpır hayata akan sonsuz şelalenin
Her bakla âlim misali sırtımda zalim
Vazifem makamsız acı şerbeti devri alemde
Dönüp ölüyor, dirilip yağmura gömülüyorum

Hah

Arayışlar uçsuz bucaksız
Yorgunluk fani
Mevsimler soyağacıma düşman
Yüzümle yalnız kaldıkça insana dönüşüyorum